

Hồi Thứ Hai Mười Một QUAN TÀI KHIÈNG ĐI ĐÂU?

Thượng Quan Kỳ khẽ nhú đôi lông mày hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Sao Lôi Danh Viễn lại ưa thích can thiệp vào việc người? Người ta không cho mình đi coi thì thôi, tội gì mà phải tranh chấp với họ?

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn nữ lang từ đầu đến chân, đột nhiên thở dài đáp:

– Trong võ lâm có quá nhiều việc rắc rối bí ẩn không ai ngờ tới được.

Thiên Ngạc nói đỡ lại thôi. Thượng Quan Kỳ khẽ kêu lên một tiếng “Úi chà” gật gật đầu, trong lòng chàng cảm thấy thất vọng vì Đỗ Thiên Ngạc đã không nói hết. Tuy chàng mới bước chân vào chốn giang hồ, biết rất ít chuyện ngoắt ngoéo trong võ lâm song chàng hiểu vụ này không phải tầm thường. Chàng cũng dư tính hiếu kỳ nên chăm chú nhìn nữ lang.

Thượng Quan Kỳ thấy cặp mắt nàng trong như nước hồ thu, mặt nàng lạnh như sương băng, đôi lông mày rũ xuống khóe mắt, mũi thẳng dọc dừa. Toàn thể tướng mạo trở ra như gỗ đá không có một chút gì khác lạ. Nàng nói với Lôi Danh Viễn:

– Đêm khuya sương lạnh, vãn bối tưởng Lôi Danh Viễn là người thông minh nên về sớm đi là hơn.

Lôi Danh Viễn tức giận quát lên:

– Hiền diệt nữ! Nếu diệt nữ còn vô lễ thì đừng trách lão phu không kể gì đến tình trên dưới, sẽ ra tay đó.

Thiếu nữ vẫn không chớp mắt lạnh lùng nói:

– Nếu Lôi thúc thúc cố ý can thiệp vào việc nhà chúng tôi thì e rằng thanh danh của thúc thúc sẽ bị tiêu diệt trong chốc lát!

Viên Hiếu thủy chung vẫn đứng bên không nói câu gì, lúc này bất giác cũng lên tiếng:

– Cô này sao lại vô lễ đến người già đến thế? Hay là...

Y chưa dứt lời thì Lôi Danh Viễn râu tóc dựng ngược, nắm hai tay lại quát lên một tiếng phóng quyền ra đánh thiếu nữ.

Thiếu nữ khẽ chuyển lưng đi một cái, cười gằn một tiếng xịch chân đi nửa bước. Bàn tay ngọc nhanh như chớp giơ ngang phạt vào tay Lôi Danh Viễn. Dè đâu Lôi Danh Viễn phóng chưởng nửa chừng rồi dừng lại thu tay về.

Viên Hiếu đang nói dở thấy Lôi Danh Viễn chưa đánh đã lui rồi, không nhìn được lên tiếng hỏi:

– Ông già kia sao lạ thế? Ông đã ra tay động thủ lại vì lẽ gì mà rút tay về? Hay là...

Rồi y không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười hỏi:

– Phải chăng hiền đệ muốn hỏi sao người đời lại kỳ cục như thế?

Viên Hiếu đỏ mặt đáp:

– Thật ra có nhiều người không kỳ cục tí nào.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Phải rồi! Kẻ làm chồng tuân theo lệnh của vợ, chính là việc hợp với nghĩa trời đất có chi là lạ! Dù Lôi Danh Viễn có lớn mặt đến đâu mà phu nhân kéo tay lại là hết chuyện.

Thượng Quan Kỳ lúc này trong dạ không biết bao nhiêu mối nghi ngờ. Nhưng chàng thấy Lôi Danh Viễn khẽ bị bà vợ duyên dáng kéo áo một cái là lập tức phải thu chưởng về, rồi lại nghe Đỗ Thiên Ngạc nói mấy câu đó làm chàng rất buồn cười mà không cười ra tiếng.

Nữ lang cũng nhìn rõ Lôi Danh Viễn bị vợ kéo áo phải rút tay về, nàng khẽ nhú đôi lông mày nói:

– Xin mời quý vị trở gót.

Đoạn nàng giơ tay lên một cái quay mình chạy đi ngay. Còn mười sáu gã đại hán võ trang khiêng quan tài đã đi xa mất rồi.

Lôi Danh Viễn cúi đầu ghé tận vào miệng bà vợ duyên dáng để nghe bà truyền bảo. Lão gật đầu luôn luôn rồi hai ông bà sánh vai ra đi, mất hút vào trong đêm tối.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Đồ tiền bối! Chúng mình có nên đi theo xem việc này ra sao không?

Đỗ Thiên Ngạc dường như thấy còn nhiều chuyện lạ, muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ liền gật đầu nói:

– Phải đó! Chúng ta thử đi theo xem sao.

Nói rồi đi lên trước. Đỗ Thiên Ngạc rất dồi dào kinh nghiệm trong giang hồ, chỉ nhắm hướng nữ lang đi rồi quanh đường khác đuổi theo.

Âm Dương Song Tuyệt thấy vợ chồng Lôi Danh Viễn cùng bọn Thượng Quan Kỳ lục tục kéo nhau đi hết, ghé tai bàn nhau một hồi rồi cũng đi theo, nhưng đi một nẻo đường khác.

Bấy nhiêu người cùng một mục đích đuổi theo nữ lang mặc hiếu phục. Có

điều mỗi người chọn một ngã nên cách nhau khá xa lại đang đêm trời tối nên không nhìn thấy nhau.

Chớp giạt loang loáng, sấm nổ rền trời, mưa như trút nước.

Gió thổi, chớp giạt, sấm nổ vang tai hòa lẫn với tiếng sóng dưới sông vỗ bì bõm khiến cho cảnh đêm khuya tịch mịch càng thêm rùng rợn.

Đỗ Thiên Ngạc thả bước từ từ tưởng để chờ Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo kịp rồi sẽ chạy mau vì trời mưa to gió lớn dù tai thính mắt tinh đến đâu cũng không trông thấy người và nghe tiếng chân bước, ngờ đâu vừa quay đầu lại đã thấy hai người đứng sau lưng.

Đỗ Thiên Ngạc đã vận khinh công tốt độ để chạy mà hai người đuổi kịp thì cho là khinh công hai người này con cao hơn mình. Ông không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ vừa phủ nước mưa vừa cười nói:

– Không chừng vợ chồng Lô Danh Viễn và Âm Dương Song Tuyệt cũng sắp đuổi đến nơi.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Có lẽ trận mưa lớn này rất có lợi cho Mẫn cô nương.

Thượng Quan Kỳ đang ngạc nhiên thì Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp:

– Lúc chúng ta vào nhà mật thất để yết kiến Mẫn lão anh hùng, tôi đã lấy làm lạ và chỉ cho rằng vì lão gia đã chán ngán bước đường gian hiểm trên chốn giang hồ muốn ẩn lánh sớm hay vì tiếng tăm lão gia quá lớn, giao du rất rộng nên bày ra cái chết giả để thoát khỏi vòng trần lụy, nhưng giờ nghĩ lại thật đáng buồn cười!...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng người dưới mật thất không phải là Mẫn lão anh hùng thật mà do người khác giả trang?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tôi tưởng đến tám phần là đúng thế. Chúng ta thấy bao nhiêu quyền hành đều do cô gái này nắm hết, dường như cô ta chủ trương hết mọi việc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ đoán như thế, nhưng không biết nghĩ một cách tinh vi như Đỗ lão tiên bối.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Trên chốn giang hồ không căn cứ vào tuổi tác hay vào địa vị lớn nhỏ để xưng hô. Nếu lão đệ này coi Đỗ mỗ là người hơn tuổi thì ta gọi nhau bằng anh em hay hơn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cung kính không gì bằng tuân mệnh, vẫn bối xin gọi tiền bối bằng Đồ huynh!

Bỗng thấy Viên Hiếu nói xen vào:

– Đại ca! Thiếu nữ áo trắng đã đến rồi.

Đồ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì thấy trời tối đen như mực, mưa như trút nước, chỉ cách ngoài năm trượng là không thấy gì hết. Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

– Viên đệ có nhìn rõ đúng là thiếu nữ áo trắng không?

Viên Hiếu đáp:

– Đệ nhìn rõ lắm, quyết không sai được!

Đồ Thiên Ngạc nghĩ một lát rồi nói:

– Tính thời gian thì bọn nàng cũng gần qua đây, chúng ta phải theo dõi xem.

Thượng Quan Kỳ hỏi Viên Hiếu:

– Viên đệ! Bọn họ đi về ngã nào?

Viên Hiếu đáp:

– Dường như bọn họ đi ra phía bờ sông!

Đồ Thiên Ngạc giật mình lấy làm kỳ lạ hỏi:

– Họ ra bờ sông làm gì? Chẳng lẽ đem thủy táng Mẫn lão anh hùng?...

Đồ Thiên cúi đầu xuống suy nghĩ rồi đột nhiên tung mình, vừa chạy vừa nói:

– Chúng ta đuổi theo xem sao!

Vừa nói vừa trông về hướng bờ sông mà chạy.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo sát bên. Ba người chạy như bay dưới trời mưa như trút nước.

Phút chốc đã gần tới bờ sông. Đồ Thiên Ngạc dừng bước, quay đầu nhìn Viên Hiếu muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ hiểu ý Thiên Ngạc, liền hỏi Viên Hiếu:

– Viên đệ! Phải chăng nữ lang đi về phía mé tả bờ sông này?

Viên Hiếu ngần ngừ một lát rồi nói:

– Để em đi coi đã!

Đột nhiên y vung hai tay một cái, người đã nhảy tót lên cao hơn hai trượng, phóng mình dọc theo hai bờ sông chạy như bay.

Đồ Thiên Ngạc thấy thân hình Viên Hiếu chạy loang loáng như chớp thì khen thầm trong bụng: “Khinh công chú này cao thiệt, khắp võ lâm hiện nay khó tìm được năm ba người như chú”.

Viên Hiếu đi rồi hai người đứng lại chờ. Thượng Quan Kỳ vừa vượt nước mưa vừa hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh! Chúng ta đội gió dầm mưa theo dõi vất vả thế này, giả tử tra xét rõ tình hình rồi thì có nên can thiệp vào hay không?

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả nói:

– Các nhân vật võ lâm phần nhiều có tính như vậy. Biết bao nhiêu việc không có liên quan gì đến mình mà cứ phải điều tra cho cực nhọc. Khi điều tra được rồi nào có chịu bỏ đi, lại để mình bị lôi cuốn vào cuộc gian nguy. Theo ý huynh nghĩ thì việc này phức tạp vô cùng và dính líu đến nhiều người. Cứ nhìn thấy Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư là những cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Thanh Thành Song Kiếm xưa nay ít dính vào chuyện giang hồ mà cũng thân hành đến đây thì rõ ràng cái chết của Mẫn lão anh hùng không phải tầm thường. Nếu quả huynh đoán đúng thì hai vị cao tăng Thiếu Lâm cùng Thanh Thành Song Kiếm cũng ngấm ngấm theo dõi.

Ngừng một lát y nói tiếp:

– Không chừng đêm nay chúng ta sẽ được xem những việc động trời.

Thượng Quan Kỳ đã từng mắt thấy hai vụ thâm kinh hồn khiếp vía đều lôi cuốn cả chàng vào cuộc. Một là vụ đại biến của việc hội họp ngũ lão và vụ Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng đấu võ, rồi sau gã áo xanh đến giết người đẫm máu. Nên nay chàng nghe Đỗ Thiên Ngạc nói đến việc động trời chàng không cho là lạ nữa mà nghĩ thầm: “Một khi phát giác ra việc bí mật này thì tự mình phải nên hành động như thế nào? Khoanh tay đứng nhìn để họ tự tàn sát nhau hay rút đao xông vào giữa cuộc thị phi?”. Chàng đang suy nghĩ, bỗng có một luồng gió mạnh xông tới, chàng chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe tiếng Viên Hiếu nói:

– Đại ca! Bọn họ đều ở cả bờ sông rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hay lắm! Chú dẫn chúng ta đi coi.

Viên Hiếu vâng lời quay mình đi luôn.

Ba người đội mưa đi một lát đã tới giang tân, Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Viên đệ! Hãy đi chậm lại một chút, đừng để họ thấy chúng ta.

Viên Hiếu dừng bước trở về mé tả phía trước nói:

– Cô gái áo trắng lại không thấy đâu nữa, chỉ còn mấy gã khiêng quan tài mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc phóng hết nhãn lực ra xa để nhìn mà vẫn không thấy một bóng người nào cả, bất giác chau mày hỏi Viên Hiếu:

– Quan tài còn đó không?

Viên Hiếu đáp:

– Quan tài hãy còn.

Đỗ Thiên Ngạc theo hướng tay Viên Hiếu chỉ thủng thỉnh đi tới. Đi chừng bốn năm dặm mới thấy thấp thoáng bóng người trong đêm tối, đều là những đại hán khiêng quan tài đứng yên không nhúc nhích, còn nữ lang áo trắng thì không biết đã đi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc hạ thấp người xuống nhìn hình thế khắp bốn mặt. Nơi những đại hán đang đứng là chỗ sông uốn khúc, bờ sông lau sậy mọc cao hơn đầu người, mưa gió làm vang lên những tiếng rì rào.

Cách chỗ bọn đại hán đứng chừng hơn hai trượng có một mô đất nổi cao lên. Nếu đứng sau mô đất này nhìn ra rất rõ mà sẽ không ai trông thấy mình.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ kéo vạt áo Thượng Quan Kỳ ra dấu núp vào sau mô đất. Hai người vượt những hạt nước mưa trên mặt, chú ý nhìn ra: mười sáu gã đại hán vẫn đứng yên đó, gió thổi vạt áo bay phất phới, chàng thiếu niên hiệu Phục cũng không thấy nơi đó.

Thượng Quan Kỳ cất tiếng khẽ gọi:

– Viên đệ! Viên đệ!

Nhưng gọi hai ba câu mà không nghe thấy tiếng đáp lại. Chàng quay nhìn bốn mặt nhưng không thấy bóng dáng Viên Hiếu đâu bất giác cả kinh quên cả hoàn cảnh hiện tại, định đứng thẳng lên để gọi thì bất thành linh bị người nắm chặt bả vai nói:

– Không được nhúc nhích! Hãy nhìn về phía bãi lau kia.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên xem thì thấy thiếu nữ áo trắng ở trong bụi lau thủng thẳng đi ra, theo sau nàng chính là Mẫn công tử cùng bốn gã đại hán thân hình cao lớn vận võ trang.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ kéo áo Thượng Quan Kỳ nói nhỏ:

– Quả nhiên chốn giang tân này đã có người chờ sẵn để đón bọn họ.

Thượng Quan Kỳ giương mắt lên nhìn thiếu nữ áo trắng thấy nàng giơ tay chỉ quan tài, mở miệng anh đào nói chuyện gì chàng không nghe rõ vì mưa to gió lớn át cả tiếng nàng. Chàng cố lắng tai nghe cũng chỉ nghe lồm bồm được mấy tiếng: “Trong quan tài này”. Chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ trong cỗ quan tài này không phải là thi thể Mẫn lão anh hùng?”.

Bỗng thấy bốn gã đại hán chạy ra khiêng lấy quan tài đi vào bụi lau. Nữ lang nhìn bốn gã đại hán khiêng quan tài vào trong rồi đột nhiên giơ bàn tay ngọc lên vỗ vào vai một gã đại hán đang đứng đó. Tay thiếu nữ huy động luôn luôn, chỉ trong chớp mắt cả mười sáu gã đại hán bị mỗi người một chưởng nằm lăn ra đất.

Thượng Quan Kỳ nhìn tấn kịch rùng rợn lảo lẩm:

– Lại một vụ tàn sát khốc liệt, thảm trạng xảy ra chẳng kém gì những tấn

kịch nơi chùa cổ hoang núi Bạch Mã.

Đỗ Thiên Ngạc đã bôn tẩu giang hồ đã nhiều rồi mà khi trông thấy tấm thảm kịch này cũng cảm thấy trong lòng bất nhẫn, buông một tiếng thở dài nói:

– Thật là thủ đoạn tàn nhẫn!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại phía sau vẫn chưa thấy Viên Hiếu đâu không khỏi kinh hãi, vội hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh! Viên đệ đi đâu vậy?

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhú mày đáp:

– Viên đệ là tay võ công trác tuyệt quyết không có gì đáng ngại, Thượng Quan đệ không cần nóng nảy.

Thượng Quan Kỳ tuy trong dạ bồn chồn nhưng không biết làm cách nào, đành chú ý về phía nữ lang áo trắng, thấy nàng chạy một mạch vào trong bụi lau.

Mẫn công tử chờ cho nữ lang áo trắng đi rồi, đột nhiên cúi xuống thò tay ra lục trong người đại hán một hồi, đứng lên khẽ lắc đầu. Tuy trời tối mù mịt lại mưa to gió lớn song Thượng Quan Kỳ đứng cách đó không xa mấy nên nhìn thấy rõ mọi cử chỉ của Mẫn công tử. lát sau, nữ lang áo trắng lại trở ra đứng sau lưng Mẫn công tử. Bằng một giọng sang sảng, nàng hỏi Mẫn công tử:

– Phải chăng ca ca thấy tôi hạ thủ một cách quá khốc liệt?

Mẫn công tử vội đáp:

– Hiền muội chẳng nên bận tâm, tiểu huynh đâu dám nghĩ như vậy.

Nữ lang cười lạt nói:

– Giả tử mà ca ca có nghĩ như vậy...

Mẫn công tử vội nói:

– Cái đó tiểu huynh không dám!

Mấy câu này hai người nói rất to, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ đều nghe rõ mồn một.

Thốt nhiên nữ lang áo trắng cười khẩy một tiếng, quay mình quát hỏi:

– Ai đó? Ngấp ghé gì thế?

Thượng Quan Kỳ nghĩ là hành tung mình đã bị bại lộ, giật mình đánh thót một cái.

Chàng nghĩ thầm: “Nàng đã thấy mình rồi, âu là ta cứ đảng hoàng xuất đầu”. Chàng toan đứng lên bỗng nghe có tiếng người ho phía sau mô đất cách đó chừng ngoài ba trượng, rồi một người từ từ đứng lên, chính là Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn.

Nữ lang áo trắng cười gằn nói:

– Tưởng ai! Lại ra là Lôi thúc thúc!

Lôi Danh Viễn từ từ bước tới nói:

– Chính lão phu!

Nữ lang quay lại nhìn thiếu niên rồi từ từ bước tới trước mặt Lôi Danh Viễn hỏi:

– Có phải Lôi thúc thúc vẫn theo dõi chúng cháu?

Lôi Danh Viễn đáp:

– Lão phu vừa mới đến!

Nữ lang áo trắng hai hàng nước mắt chảy quanh hỏi:

– Lôi thúc thúc cứ theo dõi chúng cháu là có ý gì?

Lôi Danh Viễn đáp:

– Chẳng lẽ cô cấm lão phu được sao!

Nữ lang áo trắng vẻ mặt đang buồn thiu bỗng cười tủm tủm hỏi:

– Lôi thúc thúc theo dõi chúng cháu chắc đã nhìn rõ hết mọi việc?

Lôi Danh Viễn hỏi lại:

– Nhìn rõ hết rồi thì sao?

Nữ lang áo trắng lại càng cười tươi hơn nữa nói:

– Nếu Lôi thúc thúc đã nhìn thấy hết thì đừng mong trở về được nữa!

Lôi Danh Viễn cả giận hỏi:

– Người giữ được lão phu ư?

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

– Nếu Lôi thúc thúc không tin là vãn bối có thể giữ được thúc thúc thì hãy xem đây!

Nàng vẫy tay một cái, lập tức bốn gã đại hán từ trong bụi lau nhẩy ra bao vây lấy Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn cười nhạt, đưa mắt nhìn bốn hướng hỏi:

– Xác chết trong quan tài kia là ai?

Nữ lang áo trắng giơ tay lên đáp:

– Lôi thúc thúc muốn biết thì chui vào đó mà coi.

Bốn gã đại hán quát lên đồng thời cùng vung quyền ra đánh.

Lôi Danh Viễn cũng quát lên, phóng ra một chiêu “Đả hỏa siêu thiên” để ngăn ngừa đòn của bốn người hợp kích.

Chiêu thức này huy động cả quyền cước nên dù chỉ một chiêu mà hóa ra bốn: tay trái đánh chéo lên, tay phải đánh tạt ngang, chân phải đá móc, chân trái tung lên đánh vào trước ngực, mặt, bả vai và bụng dưới của bốn gã đại hán áo đen.

Thiếu nữ áo trắng khẽ đưa bàn tay ngọc vuốt làn tóc mây nở một nụ cười thật xinh nói:

– Chiêu thức của thúc thúc bao gồm cả công lẫn thủ, chẳng trách nổi tiếng trong võ lâm là phải, nhưng mà...

Từ cái liếc mắt cho đến cái cười của nàng đều tỏ vẻ khinh miệt Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn trong lúc động thủ ra chiêu tuy không nhìn mặt nàng nhưng nghe giọng nói cũng biết. Lão tức giận đến nổi râu tóc dựng cả lên, lão quát mắng mấy tiếng, vung quyền phóng chưởng công kích mãnh liệt, thế như vũ bão. Bốn gã đại hán áo đen cũng không vừa, vả lại chúng hợp nhau lại đánh khiến cho Lôi Danh Viễn khó lòng chiếm được phần thắng.

Thiếu nữ áo trắng cứ luôn cười nửa miệng, thông tay đứng xem. Ngọn gió sông hiu hắt thổi áo xiêm nàng bay lất phất, thái độ nhàn nhã với vẻ đẹp mê người khác nào người con gái khuê phòng đang xem hoa nở ngày xuân.

Một trận gió thổi qua, trong bụi lau rít lên một hồi sáo, lại bốn gã áo đen nữa từ trong bụi nhảy ra.

Nữ lang áo trắng giơ bàn tay ngọc lên đánh một cái rồi nói:

– Lôi lão anh hùng là một tay cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ, các người phải nhất thời ra tay đối phó mới được.

Bốn gã đại hán ra sau vâng lệnh, lập tức chia ra bốn phía vây đánh Lôi Danh Viễn.

Bọn đại hán áo đen này đã được huấn luyện rất thuần thục, thêm vào bốn gã đến sau, uy lực tăng thêm bội phần.

Lôi Danh Viễn chuyển động thân oai, múa út song quyền phát ra tiếng gió vù vù. Tám gã đại hán áo đen không có cách nào tiến gần lại được.

Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn bốn phía, cất tiếng oanh vàng hỏi:

– Lôi thúc thúc chỉ có một mình thôi ư? Lôi thẩm thẩm bây giờ ở đâu?

Lôi Danh Viễn đang ra sức đánh với tám gã đại hán rất tốn hơi sức, biết rằng sẽ không chống được bao lâu. Nếu không giết chết người thì khó lòng thoát khỏi vòng vây. Lão ngậm vận chân khí lớn tiếng đáp lại:

– Một mình lão phu cũng đủ sức đối phó với bọn bây, đâu cần thẩm thẩm phải giúp sức.

Lão liền thay đổi thế đánh, phóng liền bốn chưởng ra bốn mặt.

Bốn chưởng này kinh lực mãnh liệt vô cùng, khiến bốn gã đại hán áo đen phải lập tức nới vòng vây.

Nữ lang áo trắng khẽ nhú đôi lông mày nói:

– Lôi thúc thúc tự mình kiếm chuyện, đừng trách vãn bối vô lễ.

Nguyên nàng thấy tám gã đại hán không thắng nổi Lôi Danh Viễn nên nàng chuẩn bị tự mình ra tay, nhưng không tiện đánh ngay nên nàng cố ý dùng lời trêu chọc Lôi Danh Viễn để y tức mình buông lời thách thức.

Lôi Danh Viễn quả nhiên lửa giận bốc lên, vừa vận công phóng chưởng đánh tám gã đại hán vừa lạnh lùng nói:

– Hiền điệt nữ còn ngón gì cứ trở ra đi! Lão phu muốn coi võ công hiền điệt nữ tới mức độ nào!

Trên cặp lông mày thiếu nữ áo trắng thoáng hiện lên một luồng sát khí nhưng miệng vẫn một giọng êm đềm, vừa cười vừa nói:

– Lôi thúc thúc đã muốn hiểu võ công vãn bối, vậy vãn bối phải hết lòng cung kính!

Nàng ngừng một lát đột nhiên quát lớn:

– Bọn người tránh ra!

Bọn đại hán tám người vâng lệnh lùi về phía sau năm thước.

Nữ lang áo trắng từ từ bước lại cười nói:

– Lôi thúc thúc cố tâm bức bách, xin đừng trách vãn bối không nghĩ gì đến tình cố cữu!

Lôi Danh Viễn cười nhạt nói:

– Gia gia người cùng lão phu võ công chỉ suýt soát nhau, chẳng lẽ người còn giỏi hơn gia gia người? Giờ người muốn động thủ ta e rằng không địch nổi đâu! Thi thể vong hũu ta chưa an táng xong, nếu ta lỡ tay đánh chết con gái người thì thế nào được?

Nữ lang áo trắng tùm tùm cười đáp:

– Lôi thúc thúc tuy có chút tiếng tăm trên giang hồ nhưng theo vãn bối xét thì các nhân vật võ lâm trên giang hồ có sợ là sợ ám khí của thắm thắm mà thôi, thực ra đâu có sợ võ công của thúc thúc. Thắm thắm xuất thân Đường gia ở Tứ Xuyên. Nói trắng ra người ta có sợ là sợ Đường gia ở Tứ Xuyên mà thôi.

Lôi Danh Viễn tức giận nói:

– Người nói thế tức là muốn cùng ta động thủ?

Nữ lang áo trắng đột nhiên mặt đổi sắc dần giọng:

– Vãn bối chẳng những không sợ gì Lôi thúc thúc mà ngay cả Lôi thắm thắm vãn bối cũng không coi vào đâu! Mặc dù Đường gia Tứ Xuyên nổi tiếng khắp thiên hạ về môn thuốc độc nhưng chưa chắc có thể dùng ám khí để hạ vãn bối được.

Mấy câu nói sắc nhọn này khiến cho ngọn lửa giận trong lòng Lôi Danh

Viễn bưng cháy lên cao, lão không nhìn được quát lớn:

– Ta nể là nể vong hữu nên không muốn cùng người động thủ chứ ta sợ gì người.

Lão tức quá vừa nói vừa thở lên hồng hộc.

Nữ lang áo trắng nói:

– Lôi thúc thúc dầm mưa đến đây chắc thế nào không có Lôi thẩm thẩm kề cận, sao không mời thẩm thẩm ra đây để vấn bối biết qua ám khí của Đường môn?

Nàng còn chần chừ không muốn động thủ ngay là có ý muốn khiêu khích lão để lão gọi bà vợ ra luôn cho nàng tiện việc nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, sau một lúc nóng giận đã bình tĩnh lại được ngay. Lão suy nghĩ kỹ khi thiếu nữ nói câu nào cũng có ý khích cho vợ mình xuất đầu lộ diện thì lão không khỏi sinh nghi. Lão tự hỏi: “Không lẽ con bé ranh này cố tình đối phó với vợ chồng mình?”. Lão chợt nhìn nữ lang thấy nàng mặt lạnh như tiền không còn chút gì là ôn như nữa, bất giác lão bần khoản lo ngại.

Giả tử mà lão chưa quen biết nữ lang áo trắng thì quyết lão không nhẫn nại nổi. Nhưng lão thấy nữ nhân lúc bình thường chỉ là một thiếu nữ ôn nhu, gương mặt khả ái, đối với vợ chồng lão lúc nào cũng niềm nở. Thế mà bây giờ đột nhiên nàng mặt lạnh như băng đầy sát khí, có một thái độ hoàn toàn tương phản lại nên lão rất nghi ngờ. Vì đã có một cảm giác rất sâu xa mà tinh thần lão uy hiếp lão nên mất hẳn tính nóng nảy, lão nhẹ nhàng nói:

– Lão phu chỉ muốn xem trong quan tài có phải là di thể của vong hữu không mà thôi...

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu Lôi thúc thúc nhất định muốn coi thì xin mời thẩm thẩm cùng đi một thể!

Tuy nàng nói mấy câu rất bình dị nhẹ nhàng, mà Lôi Danh Viễn nghe có cảm giác ớn lạnh đến xương tủy, không biết đáp thế nào.

Trận mưa rào gió lạnh đến bất chợt mà tạnh cũng bất chợt. Lúc hai người nói chuyện thì mưa đã tạnh hẳn mà gió cũng bớt nhiều.

Mây đen tản mát, ánh sao đã dần dần hiện ra, cảnh vật xung quanh đã trông rõ ràng hơn.

Nữ lang áo trắng đột nhiên quay đầu nhìn lại nói:

– Mời hai vị ra đây, việc chi mà phải nấp mà nhìn ngó, chẳng hóa ra là bất lịch sự lắm ư?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh nhưng vẫn chưa thấy Viên Hiếu trở về, sau mô đất chỉ có Đỗ Thiên Ngạc và mình là hai người thì nghĩ thầm:

“Nàng đã gọi đến hai người chắc là chỉ hai người mình”. Chàng toan đứng thẳng người lên định bước ra, chợt thấy Đỗ Thiên Ngạc khẽ nắm áo kéo lại.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì thấy Âm Dương Song Tuyệt từ từ bước ra từ sau mô đất mé Tây.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói:

– Chắc hai vị bị ma đưa lối quỷ đưa đường tới đây.

Dương Quyền Phổ Đồng nói:

– Chúng tôi đến đây chẳng qua vì Mẫn lão anh hùng, chứ không muốn động thủ cùng cô nương là kẻ hậu sinh.

Thiếu nữ cười khẩy nói:

– Gia gia tôi đã mất rồi, việc gì đến hai vị mà phải bận lòng.

Đột nhiên nàng lướt mình như cành liễu trước gió đến trước mặt Dương Quyền Phổ Đồng đưa tay điểm vào huyệt “Tương Đài” của y.

Nàng ra chiêu nhanh như tên bắn, Dương Quyền Phổ Đồng đón đỡ không kịp. May mà Âm Thủ Ngôn Cương phóng ra một chưởng rất mau, đón được thế công của thiếu nữ. Dương Quyền Phổ Đồng nhân đó bước ra hai bước đánh lại một chưởng.

Nữ lang áo trắng vung tay phải lên nói:

– Cả hai vị cùng ra chiêu đi!

Nàng không thay đổi chiêu thức phóng ra điểm huyệt “Kỳ Môn” của Ngôn Cương.

Thủ pháp này tuy bình thường nhưng nàng rất cơ biến nên uy thế mãnh liệt vô cùng.

Âm Thủ Ngôn Cương phóng chưởng ra chưa kịp thu về thì ngón tay thiếu nữ đã đến bên mình.

Âm Dương Song Tuyệt võ công cũng rất cao cường, vừa né tránh xong đã phóng quyền ra phản kích ngay.

Biệt hiệu Dương Quyền có khác, thế quyền rất mạnh, phóng ra một chiêu phát ra tiếng gió vù vù xa đến mấy thước.

Nữ lang áo trắng không ngờ hai người lại tinh thực đến thế, nàng bị Dương Quyền ra chiêu rất mạnh, phải lòn mình xuống thấp rồi trườn người ngang ra để né tránh.

Ngôn Cương đang lúc bị nguy được Phổ Đồng giải cứu, tinh thần phấn khởi liền quát lên một tiếng, ra chiêu “Huy Trấn Thanh Đàm” phản kích lại.

Những đòn tuyệt kỹ phối hợp với nhau, phát huy võ công lên đến chỗ cao diệu, uy lực mạnh thêm bội phần.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn đứng xem không khỏi ngấm ngấm kinh sợ. Lão cũng nhìn nhận hai chiêu của nữ lang đều là những chiêu chí mạng, thế mà Âm Dương Song Tuyệt một người dùng dương quyền, một người dùng âm chưởng phối hợp với nhau, tuy đón đỡ được nhưng thiếu nữ vẫn còn nhiều thế công kỳ bí quái dị, khác xa với đường lối võ công của phụ thân nàng.

Ngôn Cương cùng Phổ Đồng phối hợp đánh luôn mấy chưởng khiến cho thiếu nữ phải lùi ra xa một chút, hai người tung mình nhảy lên đứng liền nhau.

Nữ lang chau đôi mày liễu, tựa hồ như nàng coi việc chưa hạ xong Âm Dương Song Tuyệt là một điều kỳ dị, ngưng thần đứng nhìn không nói câu gì, hai mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai người.

Lúc đó gió lộng mây tan, ánh trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng trong trẻo xuống mặt đất, đã trông rõ cảnh vật trong vòng mây trượng.

Lôi Danh Viễn nhìn ra xa mấy trượng, đột nhiên lão lên tiếng nói:

– Lão phu hiền điệt nữ tuyệt cao, lão phu cùng Âm Dương Song Tuyệt không địch nổi...

Nữ lang áo trắng quay đầu lại ngắt lời:

– Bất luận là ai có mặt đây đêm nay, đừng hòng sống sót mà ra khỏi nơi này.

Đột nhiên nàng vẫy tay một cái, tám gã đại hán áo đen lập tức nhảy vào trong bụi lau không thấy đâu nữa. Nàng cười nhạt nói tiếp:

– Tôi nể mặt Lôi thúc thúc là chỗ giao hảo với tiên phụ, có thể phá bỏ cho lệ này mà tha cho khỏi chết.

Lôi Danh Viễn biết rõ đây không phải là câu nói khoác lát liền vuốt râu cười hỏi:

– Lão phu không hiểu hiền điệt nữ nói câu “phá lệ” và “tha cho” là nghĩa làm sao?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Điều này dễ lắm, chỉ sợ Lôi thúc thúc không ưng! Hoặc giả Lôi thúc thúc ưng thuận song e Lôi thẩm thẩm không chịu tán đồng. Văn bối tưởng không nên nói nữa là hơn.

Lôi Danh Viễn nói:

– Hiền điệt nữ nói thử cho ta nghe!

Nữ lang áo trắng nói:

– Văn bối khuyên Lôi thúc thúc đừng cố đòi đi coi di thể gia phụ nữa, tự nhận lấy lỗi đừng trách văn bối. Hiện giờ chỉ có hai đường: một là Lôi thúc thúc chịu chết, hai là thúc thúc chịu chặt hai tay để không viết lại những việc đã thấy

đêm nay, rồi tự cắt lưỡi để không thuật lại chuyện này cho ai nghe.

Lôi Danh Viên cả giận mắng:

– Người không được nói càn! Lão phu là hạng người thế nào mà lại chịu để cho người làm thế?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu Lôi thúc thúc không chịu làm thế, tức là muốn chết rồi đó.

Nói xong bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lật phất, trong bụi lau có tiếng lạt xạt, bốn người toàn thân áo đỏ cầm kiếm xông ra.

o O o